

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

5. april 2017*

»Aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — dokumenter fremsendt i forbindelse med proceduren i direktiv 98/34/EF — dokumenter fra en medlemsstat — meddelelse af aktindsigt — undtagelsen vedrørende beskyttelsen af retslige procedurer — undtagelsen vedrørende beskyttelse af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision — medlemsstatens forudgående samtykke«

I sag T-344/15,

Den Franske Republik, først ved F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas og F. Fize, derefter ved D. Colas og B. Fodda og endelig ved D. Colas, B. Fodda og E. de Moustier, som befuldmægtigede,

sagsøger,

støttet af:

Den Tjekkiske Republik, ved M. Smolek, T. Müller og J. Vlácil, som befuldmægtigede,

intervenient,

mod

Europa-Kommissionen, ved J. Baquero Cruz og F. Clotuche-Duvieusart, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand støttet på artikel 263 TEUF om annullation af Kommissionens afgørelse ARES (2015) 1681819 af 21. april 2015 om tildeling til en borger af aktindsigt i dokumenter fremsendt af Den Franske Republik i forbindelse med den procedure, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT 1998, L 204, s. 37),

har

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Pappasavvas, og dommerne I. Labucka, E. Bieliūnas (refererende dommer), I.S. Forrester og C. Iliopoulos,

justitssekretær: fuldmægtig G. Predonzani,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. december 2016,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

- 1 Den 21. januar 2014 gav de franske myndigheder i henhold til artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34 af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT 1998, L 204, s. 37) Europa-Kommissionen meddelelse om et lovforslag, der skulle omfatte betingelserne for fjernsalg af bøger og bemyndige den franske regering til ved bekendtgørelse at ændre bestemmelserne om forlagskontrakter i code de la propriété intellectuelle (lov om intellektuel ejendomsret).
- 2 Ved skrivelse af 15. december 2014 modtog Kommissionen på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43) en anmodning om aktindsigt i alle dokumenter, der var blevet sendt eller modtaget af Kommissionen i forbindelse med behandlingen af denne notifikation.
- 3 Kommissionen identificerede fem dokumenter, der var omfattet af begæringen om aktindsigt, nemlig:
  - Kommissionens anmodning om yderligere oplysninger af 27. februar 2014
  - den franske regerings besvarelse af 11. marts 2014 af denne anmodning
  - den østrigske regerings detaljerede udtalelse af 9. april 2014
  - Kommissionens detaljerede udtalelse af 15. april 2014
  - den franske regerings besvarelse af 17. juni 2014 af disse to detaljerede udtalelser.
- 4 Da der ikke forelå yderligere meddelelse fra Kommissionens side eller fra en medlemsstat, vedtog Den Franske Republik den 8. juli 2014 lov nr. 2014-779, der skulle omfatte betingelserne for fjernsalg af bøger og bemyndige den franske regering til ved bekendtgørelse at ændre bestemmelserne om forlagskontrakter i code de la propriété intellectuelle (JORF af 9.7.2014, s. 11363).
- 5 Den Franske Republik underrettede inden for rammerne af høringsproceduren i henhold til artikel 4, stk. 4 og 5, i forordning nr. 1049/2001 ved e-mails af 19. december 2014 og af 13. og 14. januar 2015 Kommissionen om, at den modsatte sig aktindsigt i dels den franske regerings besvarelse af 11. marts 2014 af Kommissionens anmodning om yderligere oplysninger, dels den franske regerings besvarelse af 17. juni 2014 af den østrigske regerings og Kommissionens detaljerede udtalelser, der er nævnt i andet og femte led i præmis 3 ovenfor (herefter »de omtvistede dokumenter«), på grundlag af den undtagelse, der er fastsat i artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001 om beskyttelse af retslige procedurer. Ifølge de franske myndigheder ville udbredelsen være til skade for fremtidige retslige procedurer i henhold til en eventuel traktatbrudsprocedure efter artikel 258 TEUF, som ville kunne indledes mod Den Franske Republik til trods for denne sidstnævntes overholdelse af den procedure, der er fastsat i direktiv 98/34. Ifølge de franske myndigheder forelå der nemlig en risiko for traktatbrudsprocedure, eftersom Kommissionen havde vedtaget en detaljeret udtalelse, hvori den havde henvist til en eventuel risiko for, at det franske lovforslag ikke var i overensstemmelse med EU-retten. For ikke at rykke ved den processuelle ligestilling i en eventuel tvist, anmodede Den Franske Republik derfor om, at korrespondancen med Kommissionen blev holdt fortrolig.

- 6 Ved skrivelse af 29. januar 2015 meddelte Kommissionen aktindsigt i sin anmodning om yderligere oplysninger af 27. februar 2014, i den østrigske regerings detaljerede udtalelse af 9. april 2014 og i sin detaljerede udtalelse af 15. april 2014, som er nævnt i første, tredje og fjerde led i præmis 3 ovenfor, men afslog aktindsigt i de omtvistede dokumenter, idet den underrettede den, der havde anmodet om aktindsigt, om Den Franske Republiks indsigelse og den begrundelse Kommissionen gav til støtte for sit afslag.
- 7 Den 11. februar 2015 genfremsatte den, der havde anmodet om aktindsigt, sin anmodning til Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001.
- 8 Ved skrivelse af 3. marts 2015 anmodede Kommissionen Den Franske Republik om at tage sit standpunkt op til fornyet overvejelse, bl.a. på grundlag af dom af 21. september 2010, Sverige m.fl. mod API og Kommissionen (C-514/07 P, C-528/07 P og C-532/07 P, EU:C:2010:541), og af 6. juli 2006, Franchet og Byk mod Kommissionen (T-391/03 og T-70/04, EU:T:2006:190), angående undtagelsen vedrørende beskyttelsen af retslige procedurer.
- 9 Ved e-mail af 13. marts 2015 fastholdt de franske myndigheder deres standpunkt om ikke at meddele aktindsigt i de omtvistede dokumenter. I denne forbindelse fandt de franske myndigheder ud over at gentage deres indsigelse mod udbredelsen af de omtvistede dokumenter på grundlag af den undtagelse, der er fastsat i artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001, at aktindsigt i de omhandlede dokumenter ligeledes skulle nægtes i henhold til den undtagelse, der er fastsat i den pågældende forordnings artikel 4, stk. 2, tredje led, vedrørende beskyttelse af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision. Ifølge de franske myndigheder indgik samtlige de dokumenter, der var omfattet af begæringen om aktindsigt, nemlig i en undersøgelsesprocedure, som vedrørte de franske myndigheder, og angik en mulig tilsidesættelse af fransk lovgivning, som det franske parlament havde indledt. De franske myndigheder gjorde endvidere gældende, at de havde undersøgt muligheden for at indrømme en delvis aktindsigt i de omtvistede dokumenter, men at de var nået til den konklusion, at en sådan aktindsigt ikke kunne gives, for så vidt som undtagelserne vedrørte samtlige dokumenter.
- 10 Ved afgørelse Ares(2015) 1681819 af 21. april 2015 (herefter »den anfægtede afgørelse«) besluttede Kommissionen at give den, der havde fremsat begæringen, aktindsigt i de omtvistede dokumenter. I denne forbindelse foretog Kommissionen en vurdering af de afslagsgrunde, som de franske myndigheder havde givet, og konkluderede for så vidt angår den afslagsgrund, der var støttet på undtagelsen i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001, at »de dokumenter, der [var] genstand for begæringen om aktindsigt, ikke [havde] en nær tilknytning til en verserende tvist eller til en tvist, der med rimelighed kan forudses, på nuværende tidspunkt«, og at »det således [var] klart, at de omhandlede dokumenter ikke [var] omfattet af den undtagelse, som de franske myndigheder [havde] henvist til«, og at »den nævnte undtagelse ikke bør være til hinder for dokumenternes udbredelse«. For så vidt angår den afslagsgrund, der var støttet på undtagelsen i artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001, anførte Kommissionen, at »da der ikke [var] en igangværende undersøgelse, ville anvendelsen af de nævnte undtagelser på dette tidspunkt udelukkende være hypotetisk, og påberåbelsen af disse undtagelser synes derfor ikke umiddelbart at være begrundet i dette tilfælde«.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 11 Ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 1. juli 2015 har Den Franske Republik anlagt denne sag.
- 12 Den Franske Republik har i stævningen i henhold til artikel 28, stk. 5, i Rettens procesreglement fremsat begæring om, at sagen pådømmes af en afdeling bestående af mindst fem dommere.

- 13 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor samme dag indgav Den Franske Republik begæring om foreløbige forholdsregler.
- 14 Denne begæring blev taget til følge ved kendelse afsagt af Rettens præsident den 1. september 2015, og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.
- 15 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 16. september 2015 fremsatte Kommissionen begæring om, at der blev truffet afgørelse efter en fremskyndet procedure i medfør af artikel 152 i Rettens procesreglement.
- 16 Ved afgørelse af 6. oktober 2015 afslog Retten (Tredje Afdeling) begæringen om en fremskyndet procedure.
- 17 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 5. oktober 2015 fremsatte Den Tjekkiske Republik begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Den Franske Republiks påstande.
- 18 Ved kendelse af 6. november 2015 har formanden for Rettens Tredje Afdeling tilladt denne intervention. Den Tjekkiske Republik har indgivet et skriftligt indlæg, og sagens parter har indgivet skriftlige indlæg herom inden for de fastsatte frister.
- 19 Den 21. juli 2016 underrettede Rettens Justitskontor parterne om, at nærværende sag var blevet henvist til Tredje Udvidede Afdeling.
- 20 På forslag fra den refererende dommer har Retten (Tredje Udvidede Afdeling) besluttet at indlede retsforhandlingernes mundtlige del, og den har som led i de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fastsat i artikel 89 i dens procesreglement, stillet sagens parter en række skriftlige spørgsmål. Parterne har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.
- 21 Sagens parter har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 14. december 2016. Den Tjekkiske Republik afstod fra at deltage i retsmødet.
- 22 Den Franske Republik har, støttet af Den Tjekkiske Republik, nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 23 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
  - Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 24 Den Franske Republik har indledningsvis fremsat tre anbringender til støtte for sit søgsmål. Den har for det første og principalt påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, for det andet og subsidiært en tilsidesættelse af begrundelsespligten for så vidt angår den manglende anvendelse af den undtagelse, der er fastsat i den pågældende forordnings artikel 4, stk. 2, tredje led, og for det tredje og mere subsidiært en tilsidesættelse af samme forordning artikel 4, stk. 2, andet og tredje led.

25 I sin besvarelse af 19. oktober 2016 af de spørgsmål, som Retten stillede i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, frafaldt Den Franske Republik sit andet anbringende.

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001

26 Den Franske Republik har gjort gældende, at det var med urette, at Kommissionen foretog en undersøgelse af de franske myndigheders argumenter vedrørende aktindsigten i de omtvistede dokumenter og efterfølgende tillod aktindsigt i dokumenterne til trods for dens indsigelse, som var behørigt begrundet med en henvisning til de to undtagelser til aktindsigt i dokumenter, der er fastsat i artikel 4, stk. 2, andet og tredje led, i forordning nr. 1049/2001.

27 Den Franske Republik har således inden for rammerne af sit første anbringende i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen overskred grænserne for sin kontrolbeføjelse og af denne grund tilsidesatte artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001.

28 Kommissionen har bestridt Den Franske Republiks argumenter.

29 Indledningsvis bemærkes, at formålet med forordning nr. 1049/2001, således som det er anført i fjerde betragtning til forordningen og i dens artikel 1, er at give offentligheden den videst mulige ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter (dom af 1.7.2008, Sverige og Turco mod Rådet, C-39/05 P og C-52/05 P, EU:C:2008:374, præmis 33, og af 3.10.2012, Jurašinović mod Rådet, T-63/10, EU:T:2012:516 præmis 28). I henhold til denne forordnings artikel 2, stk. 3, omfatter denne ret ikke alene de dokumenter, hvortil en institution er ophavsmand, men også dem, som denne har modtaget fra tredjemand, herunder fra medlemsstaterne, således som det udtrykkeligt fremgår af samme forordnings artikel 3, litra b).

30 Denne ret til aktindsigt er imidlertid underlagt visse begrænsninger i henseende til den offentlige eller private interesse (dom af 1.2.2007, Sison mod Rådet, C-266/05 P, EU:C:2007:75, præmis 62, og af 3.10.2012, Jurašinović mod Rådet, T-63/10, EU:T:2012:516, præmis 29). Særligt bestemmer artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, at en medlemsstat kan anmode en institution om ikke at give aktindsigt i et dokument, som hidrører fra denne medlemsstat, uden dens forudgående samtykke (dom af 21.6.2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mod Kommissionen, C-135/11 P, herefter »dom IFAW mod Kommissionen«, EU:C:2012:376, præmis 50, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 41).

31 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen i dom af 18. december 2007, Sverige mod Kommissionen (C-64/05 P, EU:C:2007:802), og af 21. juni 2012, IFAW mod Kommissionen (C-135/11 P, EU:C:2012:376), allerede har haft lejlighed til at præcisere rækkevidden af en indsigelse fra en medlemsstat i henhold til nævnte bestemmelse (dom af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 43).

32 I denne forbindelse har Domstolen fastslået, at artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 har karakter af en procedureregulering, idet den begrænser sig til at fastsætte et krav om et forudgående samtykke fra den berørte medlemsstat, når denne har fremsat en specifik anmodning herom, og at bestemmelsen vedrører proceduren for vedtagelse af en unionsafgørelse (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 78 og 81, af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 53, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 44).

33 Til forskel fra artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001, der alene tildeler tredjemand en ret til at blive hørt af den berørte institution vedrørende dokumenter, der hidrører fra denne tredjemand, med hensyn til anvendelsen af en af undtagelserne i samme artikel 4, stk. 1 og 2, fastsætter denne artikels

stk. 5, at medlemsstatens forudgående samtykke, såfremt den har anmodet herom, er en nødvendig betingelse for udbredelsen af et dokument, der hidrører fra denne (dom af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 54, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 45).

- 34 Domstolen har således fastslået, at når en medlemsstat har gjort brug af muligheden, jf. artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, for at anmode om, at et specifikt dokument, som hidrører fra medlemsstaten, ikke udleveres uden forudgående samtykke, skal der indhentes forudgående samtykke fra medlemsstaten, før institutionen i givet fald kan udlevere dokumentet (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 50, af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 55, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 46).
- 35 Heraf følger, a contrario, at den institution, der ikke er i besiddelse af den berørte medlemsstats samtykke, ikke er berettiget til at udlevere det pågældende dokument (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 44, af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 56, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 47).
- 36 Artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 indrømmer imidlertid ikke den berørte medlemsstat en generel og ubetinget vetoret, som helt skønsmæssigt, og uden at medlemsstaten skal begrunde sin beslutning, gør det muligt at modsætte sig udbredelse af ethvert dokument, som en institution er i besiddelse af, alene af den grund, at dokumentet hidrører fra denne medlemsstat (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 58, af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 57, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 48).
- 37 Udøvelsen af den beføjelse, som artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 tildeler den berørte medlemsstat, begrænses nemlig af de materielle undtagelser, der er opregnet i samme artikels stk. 1-3, idet medlemsstaten i denne henseende blot tillægges en beføjelse til at deltage i institutionens afgørelse. Den berørte medlemsstats forudgående samtykke, jf. denne bestemmelse, har således ikke karakter af en skønsmæssig vetoret, men snarere af en form for bekræftelse af, at ingen af undtagelserne i samme artikels stk. 1-3 er opfyldt. Den beslutningsproces, som er indført ved nævnte artikel, kræver således, at institutionen og den berørte medlemsstat kun kan henholde sig til de materielle undtagelser i nævnte stk. 1-3 (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 76 og 83, af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 58, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 49).
- 38 Artikel 4, stk. 5, giver derfor kun medlemsstaten mulighed for at modsætte sig udbredelse af dokumenter, som hidrører fra medlemsstaten selv, såfremt den henviser til de materielle undtagelser, der er fastsat i artiklens stk. 1-3, og giver en behørig begrundelse for sit standpunkt i denne henseende (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 99, af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 59, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 50).
- 39 Hvad i det foreliggende tilfælde angår rækkevidden af artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 i forhold til den institution, der behandler anmodningen om aktindsigt, bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at i forhold til den part, der har begæret aktindsigt, påvirker den berørte medlemsstats deltagelse ikke den EU-retlige karakter af den afgørelse, der er blevet sendt til ham efterfølgende af institutionen til besvarelse af den anmodning om aktindsigt i et dokument, den er i besiddelse af (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 94; af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 60, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 51).

- 40 Den institution, der behandler en begæring om aktindsigt i et dokument, og som er ophavsmand til en afgørelse om afslag på aktindsigt, er dermed ansvarlig for lovligheden af denne. Domstolen har således fastslået, at denne institution ikke kan godtage en medlemsstats indsigelse mod udbredelse af et dokument, som hidrører fra medlemsstaten, hvis ikke der gives nogen form for begrundelse, eller hvis de af medlemsstaten anførte begrundelser for, at der gives afslag på aktindsigt i det omhandlede dokument, ikke henviste til undtagelserne opregnet i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001 (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 88, af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 61 og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 52).
- 41 Følgelig påhviler det den berørte institution, før den giver afslag på aktindsigt i et dokument, der hidrører fra en medlemsstat, at undersøge, om denne medlemsstat har baseret sin indsigelse på de materielle undtagelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001, og om den har givet en behørig begrundelse for sit standpunkt i denne henseende. Under proceduren for vedtagelse af en afgørelse om afslag på aktindsigt skal den nævnte institution derfor sikre sig, at der foreligger en sådan begrundelse, og henvise til den i den afgørelse, som den vedtager efter afslutningen af proceduren (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 99, af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 62, og af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 53).
- 42 Som det bl.a. fremgår af artikel 7 og 8 i forordning nr. 1049/2001, har institutionen endelig selv pligt til at begrunde sit afslag på aktindsigt over for den part, som har anmodet om aktindsigt. Denne forpligtelse indebærer, at institutionen i sin afgørelse ikke blot skal nævne, at den berørte medlemsstat modsætter sig udbredelsen af det ønskede dokument, men også de grunde, som medlemsstaten har anført med henblik på at godtgøre, at en af undtagelserne til aktindsigt indeholdt i forordningens artikel 4, stk. 1-3, finder anvendelse. Disse oplysninger gør det nemlig muligt for den begærende part at forstå baggrunden og begrundelsen for afslaget på aktindsigt og giver den kompetente retsinstans mulighed for i givet fald at udøve den kontrol, som den er tillagt (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 89, og kendelse af 27.3.2014, Ecologistas en Acción mod Kommissionen, T-603/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:182, præmis 42).
- 43 I henhold til retspraksis tilkommer det derimod ikke den institution, der behandler en begæring om aktindsigt, at foretage en udtømmende vurdering af den berørte medlemsstats indsigelse og dermed en kontrol, der går ud over en undersøgelse af, om der foreligger en begrundelse, der henviser til undtagelserne i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001 (dom af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 63, kendelse af 27.3.2014, Ecologistas en Acción mod Kommissionen, T-603/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:182, præmis 44, og dom af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 54).
- 44 At kræve en sådan udtømmende vurdering ville nemlig kunne medføre, at den institution, der behandler begæringen om aktindsigt, efter at have foretaget sin vurdering med urette giver den person, der har anmodet herom, aktindsigt i det omhandlede dokument, uanset indsigelsen, der er behørigt begrundet som omhandlet i præmis 40 og 41 ovenfor, fra den medlemsstat, hvorfra dokumentet hidrører (dom af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 64, kendelse af 27.3.2014, Ecologistas en Acción mod Kommissionen, T-603/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:182, præmis 45, og dom af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 55).
- 45 Det påhviler heller ikke Kommissionen med hensyn til det dokument, der nægtes udbredt, at foretage en udtømmende vurdering af begrundelsen for den indsigelse, der er gjort gældende af medlemsstaten på grundlag af undtagelserne i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 (dom af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 65, og kendelse af 27.3.2014, Ecologistas en Acción mod Kommissionen, T-603/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:182, præmis 47).

- 46 Endelig fastslog Retten i dom af 14. februar 2012, Tyskland mod Kommissionen (T-59/09, EU:T:2012:75), at institutionens undersøgelse ikke består i at afgøre, om den begrundelse, medlemsstaten har anført, uden mulig tvivl er fejlagtig, men i, under hensyntagen til sagens omstændigheder og de gældende bestemmelser, at afgøre, om de begrundelser, medlemsstaten har anført til støtte for sin indsigelse, umiddelbart kan begrunde et sådant afslag og dermed, om disse begrundelser gør det muligt for den nævnte institution at påtage sig det ansvar, som artikel 8 i forordning nr. 1049/2001 tillægger den (jf. i denne retning dom af 14.2.2012, Tyskland mod Kommissionen, T-59/09, EU:T:2012:75, præmis 52 og 53, og kendelse af 27.3.2014, *Ecologistas en Acción* mod Kommissionen, T-603/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:182, præmis 46).
- 47 Retten har endvidere præciseret, at det for institutionen ikke drejer sig om at påtvinge medlemsstaten sin holdning eller at sætte sin egen vurdering i stedet for den berørte medlemsstats, men at undgå vedtagelse af en afgørelse, der efter institutionens opfattelse ikke kan forsvares. Institutionen er som ophavsmand til afgørelsen om aktindsigt eller afslag herpå ansvarlig for dens lovlighed. Før den giver afslag på aktindsigt i et dokument hidrørende fra en medlemsstat, skal den derfor undersøge, om medlemsstaten har baseret sin indsigelse på de materielle undtagelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001, og om den har givet en behørig begrundelse for sit standpunkt med hensyn til disse undtagelser (dom af 14.2.2012, Tyskland mod Kommissionen, T-59/09, EU:T:2012:75, præmis 54, jf. ligeledes i denne retning kendelse af 27.3.2014, *Ecologistas en Acción* mod Kommissionen, T-603/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:182, præmis 43).
- 48 Det er vigtigt at understrege, at denne undersøgelse skal udføres i forbindelse med den loyale dialog, der er karakteristisk for beslutningsproceduren i artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, idet institutionen er forpligtet til at tillade medlemsstaten at anføre sin begrundelse på en bedre måde eller at genvurdere den, således at den umiddelbart kan betragtes som værende forsvarlig (dom af 14.2.2012, Tyskland mod Kommissionen, T-59/09, EU:T:2012:75, præmis 55).
- 49 Denne undersøgelse skal endvidere udføres under behørig hensyntagen til princippet om, at undtagelserne i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 til offentlighedens ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter skal fortolkes og anvendes strengt under hensyntagen til forordningens formål, herunder især den omstændighed, der er omhandlet i forordningens anden betragtning, hvorefter denne ret til aktindsigt er knyttet til EU-institutionernes demokratiske karakter, og den omstændighed, at nævnte forordning tilsigter, som anført i fjerde betragtning til denne og forordningens artikel 1, at give offentligheden den videst mulige aktindsigt (dom af 14.2.2012, Tyskland mod Kommissionen, T-59/09, EU:T:2012:75, præmis 56).
- 50 I det foreliggende tilfælde har Den Franske Republik gjort gældende, at ræsonnementet i dom af 14. februar 2012, Tyskland mod Kommissionen (T-59/09, EU:T:2012:75) blev draget i tvivl i dom af 21. juni 2012, *IFAW* mod Kommissionen (C-135/11 P, EU:C:2012:376) og i dom af 25. september 2014, *Spirlea* mod Kommissionen (T-669/11, EU:T:2014:814). Den har gjort gældende, at det klart fremgår af dom af 21. juni 2012, *IFAW* mod Kommissionen (C-135/11 P, EU:C:2012:376), at prøvelsen af, om der foreligger en begrundelse, udgør den øvre grænse for den kontrol, som den institution, der behandler begæringen, kan foretage. Domstolens anvendelse i den pågældende doms præmis 63 af adjektivet »simpel« i forbindelse med »undersøgelse af, om der foreligger en begrundelse«, udtrykker endvidere klart den begrænsede rækkevidde af denne kontrol.
- 51 I denne forbindelse følger det navnlig af præmis 59, 62 og 63 i dom af 21. juni 2012, *IFAW* mod Kommissionen (C-135/11 P, EU:C:2012:376), der er nævnt i præmis 38, 41 og 43 ovenfor, at selv om Domstolen har fastslået, at institutionens kontrol ikke kan gå ud over en undersøgelse af, om der foreligger en begrundelse, der henviser til de undtagelser, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001, forholder det sig ikke desto mindre således, at det herved påhviler institutionen at undersøge, om medlemsstatens indsigelse er behørigt begrundet.

- 52 Det bemærkes imidlertid, at Domstolen i dom af 21. juni 2012, IFAW mod Kommissionen (C-135/11 P, EU:C:2012:376), behandlede den appel, der blev iværksat af IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds til prøvelse af dom af 13. januar 2011, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mod Kommissionen (T-362/08, EU:T:2011:6), hvori Retten ikke undersøgte spørgsmålet om, hvorvidt det påhvilede Kommissionen at foretage en prima facie-kontrol eller en fuldstændig kontrol af begrundelsen for medlemsstatens indsigelse (dom af 13.1.2011, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds mod Kommissionen, T-362/08, EU:T:2011:6, præmis 86). Til dette spørgsmål foreholdt sagsøgeren i denne sag inden for rammerne af sit første anbringende udelukkende Retten, at den med hensyn til det dokument, der nægtedes udbredt, ikke havde anerkendt, at det påhvilede Kommissionen at foretage en udtømmende vurdering af begrundelsen for den indsigelse, der er gjort gældende af medlemsstaten på grundlag af undtagelserne i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001. Domstolen fastslog for sin del, at Retten ikke havde begået en retlig fejl i denne henseende (dom af 21.6.2012, IFAW mod Kommissionen, C-135/11 P, EU:C:2012:376, præmis 65).
- 53 Det følger heraf, at Domstolen begrænsede sig til at forkaste institutionens mulighed for at foretage en udtømmende vurdering uden imidlertid at udelukke en prima facie-kontrol af begrundelsen for medlemsstatens indsigelse.
- 54 Endvidere følger det af præmis 69, 81, 83-85 i dom af 25. september 2014, Spirlea mod Kommissionen (T-669/11, EU:T:2014:814), at selv om institutionen ikke har pligt til at foretage en konkret og individuel undersøgelse – en undersøgelse, der er påkrævet i henhold til fast retspraksis på området – af de dokumenter, hvori der er begæret aktindsigt, i forhold til de undtagelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1-3, i forordning nr. 1049/2001 (dom af 29.6.2010, Kommissionen mod Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, præmis 53, af 21.9.2010, Sverige m.fl. mod API og Kommissionen, C-514/07 P, C-528/07 P og C-532/07 P, EU:C:2010:541, præmis 72, og af 14.11.2013, LPN og Finland mod Kommissionen, C-514/11 P og C-605/11 P, EU:C:2013:738, præmis 44), og selv om det ikke påhviler den at foretage en udtømmende vurdering af medlemsstatens begrundelse for indsigelsen mod udbredelse af de dokumenter, der begæres aktindsigt i, skal dens pligt til en omhyggelig undersøgelse imidlertid føre til en efterprøvelse af, om medlemsstatens forklaring ved første øjekast forekommer den begrundet.
- 55 Kommissionen fastslog i sagen Spirlea mod Kommissionen således, at Forbundsrepublikken Tysklands indsigelse, der var støttet på undtagelsen om beskyttelse af formålet med undersøgelser, ved første øjekast syntes begrundet, for så vidt som den pilotprocedure EU 2070/11/SNCO, som går forud for en eventuel indledning af en formel fase i form af en traktatkrænkelingsprocedure inden for rammerne af hvilken det dokument, der er begæret aktindsigt i, dvs. de tyske myndigheders svar på en anmodning om oplysninger fra Kommissionen, var blevet udfærdiget, stadig var igangværende. Kommissionen fortsatte undersøgelsen af Forbundsrepublikken Tysklands svar og hvilke følger dette skulle have (dom af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-669/11, EU:T:2014:814, præmis 70, 84 og 103).
- 56 Kommissionen konstaterede således ved første øjekast, at undtagelsen vedrørende beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision gyldigt kunne påberåbes af Forbundsrepublikken Tyskland, for så vidt som proceduren var igangværende, en konstatering, der forudsatte en efterprøvelse fra Kommissionens side af, at de faktiske omstændigheder, som Forbundsrepublikken Tyskland påberåbte sig, ikke var åbenbart forkerte.
- 57 I modsætning til det af Den Franske Republik anførte, skal det således ikke lægges til grund, at Retten i dom af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen (T-669/11, EU:T:2014:814), opgav det synspunkt, den indtog i dom af 14. februar 2012, Tyskland mod Kommissionen (T-59/09, EU:T:2012:75), og heller ikke at den fraveg denne sidstnævnte dom eller dom af 21. juni 2012, IFAW mod Kommissionen (C-135/11 P, EU:C:2012:376).
- 58 Det følger af det ovenstående, at institutionen skal foretage en prima facie-kontrol af, om afslaget på udbredelse fra den berørte medlemsstat er begrundet.

- 59 Endelig skal Den Franske Republiks argument om, at Kommissionen med urette foretog en udtømmende vurdering af begrundelsen for den indsigelse, den havde rejst, i strid med grænserne for omfanget af Kommissionens kontrol. I det foreliggende tilfælde foretog Kommissionen nemlig, som nævnt i præmis 10 ovenfor, en bedømmelse af de afslagsgrunde, der blev påberåbt af de franske myndigheder, og konkluderede for så vidt angår de afslagsgrunde, der var støttet på undtagelsen i artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001, at »de dokumenter, der [var] genstand for begæringen om aktindsigt, ikke [havde] en nær tilknytning til en verserende tvist eller til en tvist, der med rimelighed kan forudses, på nuværende tidspunkt«, og at »det således [var] klart, at de omhandlede dokumenter ikke [var] omfattet af den undtagelse, som de franske myndigheder [havde] henvist til«, og at »den nævnte undtagelse ikke bør være til hinder for dokumenternes udbredelse«. For så vidt angår den afslagsgrund, der var støttet på undtagelsen i artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001, anførte Kommissionen, at »da der ikke [var] en igangværende undersøgelse, ville anvendelsen af de nævnte undtagelser på dette tidspunkt udelukkende være hypotetisk, og påberåbelsen af disse undtagelser synes derfor ikke umiddelbart at være begrundet i dette tilfælde«.
- 60 Imidlertid og for det første gør denne analyses kortfattedhed samt anvendelsen af centrale ord og udtryk såsom »klart« eller »umiddelbart« det muligt at konkludere, at der ikke er tale om en udtømmende kontrol af den begrundelse, der blev givet af Den Franske Republik, men rent faktisk en prima facie-kontrol.
- 61 For det andet henhørte det under Kommissionens pligt til at udvise omhu at foretage en prima facie-kontrol af, om der forelå en tvist eller en undersøgelse inden for hvilke rammer, de omtvistede dokumenter var blevet udfærdiget, for så vidt som det netop er tilstedeværelsen af en sådan tvist eller undersøgelse, der ville kunne begrunde anvendelsen af de undtagelser, som er fastsat i artikel 4, stk. 2, andet og tredje led, i forordning nr. 1049/2001.
- 62 Kommissionen overskred derfor ikke grænserne for sin kontrol som fastsat i artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001. Det første anbringende skal derfor forkastes.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, andet og tredje led i forordning nr. 1049/2001

- 63 Den Franske Republik har inden for rammerne af det tredje anbringende gjort gældende, at det var med urette, at Kommissionen fastslog, at den ikke kunne støtte sig på undtagelsen vedrørende beskyttelsen af retslige procedurer og beskyttelsen vedrørende formålet med undersøgelser for at modsætte sig aktindsigt i de omtvistede dokumenter.
- 64 Det skal således undersøges, om Kommissionen kunne konkludere, at den begrundelse, som Den Franske Republik gav til støtte for sin indsigelse mod udbredelsen af de omtvistede dokumenter, ikke ved første øjekast var begrundet.
- 65 I denne forbindelse kan det tredje anbringende inddeles i to led, idet det første vedrører en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001, og det andet vedrører en tilsidesættelse af forordningens artikel 4, stk. 2, tredje led.

Det første led vedrørende en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001

- 66 Den Franske Republik har støttet af Den Tjekkiske Republik i det væsentlige gjort gældende, at proceduren i henhold til direktiv 98/34, henset til dens formål og forløb, har en betydelig lighed med den administrative fase af en traktatbrudsprocedure og har bemærket, at proceduren i direktiv 98/34 i tilfælde af en vedvarende uenighed mellem Kommissionen og medlemsstaten kan føre til en gennemførelse af en traktatbrudsprocedure.

- 67 I den situation, hvor der indledes en traktatbrudsprocedure mod en teknisk standard, der har været genstand for den procedure, som er fastsat i direktiv 98/34, udgør åbningskrivelsen og den begrundede udtalelse procesdokumenter, der ikke må udbredes navnlig for at beskytte den retslige virksomhed.
- 68 Kommissionen har bestridt Den Franske Republiks argumenter.
- 69 I henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001 afslår institutionerne at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af retslige procedurer og juridisk rådgivning, medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet.
- 70 Det bemærkes, at det er fastslået, at udtrykket »retslige procedurer« skal fortolkes således, at hensynet til beskyttelsen af offentlige interesser er til hinder for en offentliggørelse af indholdet af dokumenter, som er udfærdiget alene med henblik på en konkret retslig procedure (jf. dom af 3.10.2012, Jurašinović mod Rådet, T-63/10, EU:T:2012:516, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).
- 71 Tilsvarende er det i forbindelse med en sag vedrørende Kommissionen fastslået, at udtrykket »dokumenter, som er udfærdiget alene med henblik på en konkret retslig procedure«, omfatter indgivne indlæg eller processkrifter og interne dokumenter, der vedrører bevisoptagelsen i relation til en verserende sag, og meddelelser vedrørende sagen, som udveksles mellem det berørte generaldirektorat og den juridiske tjeneste eller et advokatkontor. Formålet med denne afgrænsning af undtagelsens anvendelsesområde er at sikre dels beskyttelsen af det interne arbejde i Kommissionen, dels hensynet til fortrolighed og overholdelsen af princippet om, at advokater har tavshedspligt (jf. dom af 3.10.2012, Jurašinović mod Rådet, T-63/10, EU:T:2012:516, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).
- 72 I det foreliggende tilfælde er de omtvistede dokumenter imidlertid hverken processkrifter eller dokumenter, der er indgivet i forbindelse med en retslig procedure, og er generelt ikke blevet udfærdiget med henblik på en særlig retslig procedure.
- 73 Hvad angår Den Franske Republiks argument støttet af Den Tjekkiske Republik om, at medlemsstaten må tage hensyn til, at der i et vist tidsrum foreligger en risiko for et traktatbrudssøgsmål vedrørende den tekst, der vedtages efter proceduren i henhold til direktiv 98/34, og dette gælder så meget desto mere, som Kommissionen ikke har vedtaget en formel afgørelse om afslutning af proceduren, bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at risikoen for en sådan skade med rimelighed bør kunne forventes og ikke kun være hypotetisk (jf. dom af 3.7.2014, Rådet mod in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).
- 74 I denne forbindelse bemærkes, at selv om det er korrekt, at det i tilfælde, hvor Kommissionen mener, at en medlemsstat har tilsidesat sine forpligtelser, tilkommer den at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at iværksætte foranstaltninger over for denne medlemsstat, og at vælge tidspunktet for iværksættelse af en traktatbrudssag (jf. i denne retning dom af 14.11.2013, LPN og Finland mod Kommissionen, C-514/11 P og C-605/11 P, EU:C:2013:738, præmis 61), forholder det sig ikke desto mindre således, at de omtvistede dokumenter og særligt den franske regerings besvarelse af 17. juni 2014 af den østrigske regerings og Kommissionens detaljerede udtalelser, som er nævnt i femte led i præmis 3 ovenfor, ikke på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, dvs. mere end ni måneder efter vedtagelsen af lov nr. 2014-779, havde ført til en fremsendelse fra Kommissionens side af en åbningskrivelse i henhold til artikel 258, stk. 1, TEUF.
- 75 Selv såfremt, som Den Franske Republik har gjort gældende, Kommissionen tilsigtede at indlede en traktatbrudsprocedure mod Den Franske Republik og derfor havde gentaget nogle oplysninger fra den detaljerede udtalelse i sin åbningskrivelse og tilmed i et eventuelt processkrift, der indgives til Domstolen, hvis offentliggørelse kunne skade beskyttelsen af de retslige procedurer (jf. i denne retning

dom af 11.12.2001, Petrie m.fl. mod Kommissionen, T-191/99, EU:T:2001:284, præmis 68 og 69), kunne risikoen for en indledning af en traktatbrudsprocedures administrative fase mod Den Franske Republik i det foreliggende tilfælde ikke med rimelighed forventes og var således rent hypotetisk.

- 76 I denne forbindelse er det i det foreliggende tilfælde værd at bemærke, at de franske myndigheder kun henviste til »fremtidige« retslige procedurer i forbindelse med en »eventuel« traktatbrudsprocedure. Det følger heraf, at udløsningen af sådanne procedurer selv ikke for de franske myndigheder, med rimelighed kunne forventes, og at de ønskede at beskytte sig for det tilfælde, at Kommissionen ønskede at indlede en sådan traktatbrudsprocedure.
- 77 Afslutningsvis, eftersom de omtvistede dokumenter rent faktisk ikke blev udfærdiget i forbindelse med en retslig procedure, men i forbindelse med den procedure, der er fastsat i direktiv 98/34, og en indledning af en traktatbrudsprocedure mod Den Franske Republik endvidere ikke med rimelighed kunne forventes og var rent hypotetisk, var det med rette, at Kommissionen fastslog, at det afslag på aktindsigt i de omtvistede dokumenter, som de franske myndigheder havde givet i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning nr. 1049/2001, ikke ved første øjekast forekom begrundet.
- 78 Det tredje anbringendes første led må derfor forkastes.

Det andet led om en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001

- 79 Den Franske Republik har gjort gældende, at Kommissionen burde have konstateret, at de dokumenter, som den franske regering udstedte i forbindelse med den procedure, der er fastsat i direktiv 98/34, var omfattet af en generel formodning om skade på formålet med undersøgelserne, og at den derfor kunne modsætte sig aktindsigt i dem. De grunde, der førte til, at Kommissionen fastslog, at der forelå en generel formodning om skade på formålet med undersøgelserne for så vidt angår den administrative fase af en traktatbrudsprocedure (dom af 14.11.2013, LPN og Finland mod Kommissionen, C-514/11 P og C-605/11 P, EU:C:2013:738, præmis 65) kan nemlig ligeledes anvendes på den procedure, der er fastsat i direktiv 98/34.
- 80 Kommissionen har bestridt Den Franske Republiks argumenter.
- 81 I henhold til artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001 afslår institutionerne at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision, medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet.
- 82 For det første bemærkes, som Den Franske Republik også har medgivet i sit svar på foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, at Kommissionen ikke har anfægtet, at proceduren i direktiv 98/34 kan kvalificeres som en undersøgelse. Kommissionen fandt nemlig i den anfægtede afgørelse, at undtagelsen i artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001 ikke kunne anvendes, for så vidt som proceduren under alle omstændigheder var blevet afsluttet inden vedtagelsen af den pågældende afgørelse, og der forelå intet forbehold for en genoptagelse af proceduren.
- 83 For det andet har undtagelsen i denne bestemmelse ikke til hensigt at beskytte undersøgelser som sådanne, men disses formål (jf. i denne retning dom af 6.7.2006, Franchet og Byk mod Kommissionen, T-391/03 og T-70/04, EU:T:2006:190, præmis 105 og 109, og af 14.2.2012, Tyskland mod Kommissionen, T-59/09, EU:T:2012:75, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis).
- 84 I det foreliggende tilfælde kan udbredelsen af de dokumenter, der blev udfærdiget i denne sammenhæng, for så vidt som proceduren i direktiv 98/34 var afsluttet, da Kommissionen vedtog den anfægtede afgørelse, ikke være til skade for det formål, der forfølges med denne procedure.

- 85 I denne forbindelse skal Den Franske Republiks argument, som Den Tjekkiske Republik har støttet, om, at de omtvistede dokumenter ikke skulle udbredes i et vist tidsrum efter afslutningen af undersøgelsen, dvs. så længe, at der forelå en risiko, der med rimelighed kunne forventes, for, at medlemsstaten og Kommissionen havde brug for et frirum med henblik på en uforstyrret drøftelse for at få løst en tvist vedrørende overensstemmelsen af en national bestemmelse med EU-retten, forkastes.
- 86 Ifølge retspraksis skal artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001 undergives en fortolkning, hvorefter bestemmelsen, der har til formål at beskytte »formålet med inspektioner, undersøgelser og revision«, kun finder anvendelse, hvis udbredelsen af de pågældende dokumenter risikerer at bringe afslutningen af disse typer virksomhed i fare (dom af 6.7.2006, Franchet og Byk mod Kommissionen, T-391/03 og T-70/04, EU:T:2006:190, præmis 109).
- 87 De forskellige undersøgelses- eller inspektionsdokumenter kan fortsat være omfattet af undtagelsen vedrørende beskyttelsen af inspektioner, undersøgelser og revision, så længe der fortsat udføres undersøgelser og inspektioner, selv om den konkrete undersøgelse eller inspektion, der var baggrunden for den rapport, hvori der er begæret aktindsigt, er afsluttet (jf. dom af 6.7.2006, Franchet og Byk mod Kommissionen, T-391/03 og T-70/04, EU:T:2006:190, præmis 110 og den deri nævnte retspraksis).
- 88 Ikke desto mindre ville det, hvis det anerkendes, at de forskellige dokumenter vedrørende inspektioner, undersøgelser eller revision er omfattet af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001, så længe disse procedurer ikke er afsluttede, indebære, at aktindsigt i disse dokumenter ville blive afhængig af en usikker, fremtidig og eventuelt fjern begivenhed, som ville afhænge af de forskellige myndigheders hurtighed og agtpågivenhed (jf. dom af 6.7.2006, Franchet og Byk mod Kommissionen, T-391/03 og T-70/04, EU:T:2006:190, præmis 111).
- 89 En sådan løsning ville være i strid med formålet om at sikre offentlighedens adgang til aktindsigt i institutionernes dokumenter med henblik på at give borgerne mulighed for mere effektivt at kontrollere lovligheden af den offentlige myndighedsudøvelse (jf. i denne retning dom af 6.7.2006, Franchet og Byk mod Kommissionen, T-391/03 og T-70/04, EU:T:2006:190, præmis 112).
- 90 I det foreliggende tilfælde var proceduren i henhold til direktiv 98/34 ikke alene afsluttet, men, som det blev anført i præmis 78 ovenfor, kunne en indledning af en traktatbrudsprocedure ikke med rimelighed forventes og var rent hypotetisk. Undtagelsen i artikel 4, stk. 2, tredje led i forordning nr. 1049/2001 kunne derfor ikke påberåbes for at afslå aktindsigt i de omtvistede dokumenter.
- 91 Det var således med rette, at Kommissionen fastslog, at begrundelsen om beskyttelse af formålet med undersøgelser ikke umiddelbart var begrundet.
- 92 På baggrund af det ovenstående skal det tredje anbringendes andet led og følgelig det tredje anbringende i sin helhed forkastes, idet det er ufornuddent at træffe afgørelse om de af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse, hvorefter Den Franske Republik med det pågældende anbringende i det væsentlige anfægtede lovligheden af den anfægtede afgørelse i forhold til den, der havde anmodet om aktindsigt, og ikke overholdelsen af artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, som fastlægger denne sags eneste lovlige genstand (jf. i denne retning dom af 26.2.2002, Rådet mod Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, præmis 52).
- 93 Dermed bør Kommissionen frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

- ⁹⁴ Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Den Franske Republik har tabt sagen, pålægges det den at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler, i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.
- ⁹⁵ I overensstemmelse med procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstaterne som intervenienter deres egne omkostninger. Den Tjekkiske Republik bærer følgelig sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Udvidede Afdeling):

- 1) **Europa-Kommissionen frifindes.**
- 2) **Den Franske Republik betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.**
- 3) **Den Tjekkiske Republik bærer sine egne omkostninger.**

Papasavvas

Labucka

Bieliūnas

Forrester

Iliopoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. april 2017.

Underskrifter